

“Ik ben soms bang om ontmaskerd te worden”

Wouter Deprez vertelt in nieuwe show over het gewone leven

Wouter Deprez: “We moeten af van gasten die hun poten niet thuishouden en hun macht misbruiken om een grens te overschrijden. Maar op grappen zou ik geen restricties zetten.” FOTO FRED DEBROCK

Zijn vorige shows gingen over kanker en de Eerste Wereldoorlog, maar in ‘Levend en vers’ doet Wouter Deprez weer wat hij het liefste doet: grappige verhaaltjes uit het dagelijkse leven vertellen. “Mijn voorstellingen zijn minder omzwachteld geworden. Deze keer vertel ik de dingen bijna letterlijk zoals ze gebeurd zijn.”

Karel MICHIELS

Nog twee try-outs en dan de grote première in Gent. “Het zijn drukke dagen,” zegt Wouter Deprez, “maar ik hou wel van die opbouw en het laatste schaven en schuren.” Gelukkig was de stemming in huize Deprez tijdens de feestdagen ook een stuk vrolijker dan vorig jaar. “Wij hebben Kerst gevierd met vrienden. De vrienden die Marjan (zijn partner, red.) hebben gesteund en geholpen tijdens haar ziekte. Die vriendenkring bestond al, maar is door de omstandigheden nog veel hechter geworden. Het verschil met de vorige Kerstmis was dat Marjan toen in een redelijk onrustwekkende dip zat, een gevolg van de antihormonale behandeling die ze na de chemotherapie moest krijgen. We wisten dat haar enkele moeilijke maanden te wachten stonden. Dat is pas verbeterd toen ze andere medicatie kreeg.”

Je hebt jullie ervaringen met de ziekte vrij snel gedeeld in de voorstelling ‘Bloemen, bijen en borstbollen.’ Je hoefde er blijkbaar niet lang over na te denken om dat te doen.

“De kanker en hoe wij daar als gezin mee leven, is op zich niet interessant. Het is iets wat heel veel mensen overkomt. Maar het kan ons wel iets leren over de manier waarop we in onze cultuur omgaan met ziekte en sterfelijkheid.

We hebben het daar nog altijd heel moeilijk mee, dus kan het volgens mij ook leerzaam zijn om er iets over te vertellen, met onze situatie als uitgangspunt. Door de jaren zijn mijn voorstellingen minder omzwachteld geworden. In mijn nieuwe voorstelling vertel ik de dingen bijna letterlijk zoals ze gebeurd zijn.”

Je laat verstaan dat Marjan ook geregeld grappig uit de hoek komt.

“Ik zou zelfs zeggen dat de ziekte haar gevoel voor humor heeft aangewakkerd en haar heeft aanzet om het leven wat minder serieus te nemen. Daar worstel ik zelf ook nog mee. Ik las een interview met Jens Dendoncker (comedian, red.) waarin hij iets zei dat ik mij amper kan voorstellen: een minder goede voorstelling is voor hem niet het einde van de wereld. Als ik na afloop van een voorstelling niet tevreden ben, zit ik echt diep in de put. Jens heeft natuurlijk gelijk. In het geheel der dingen stelt het absoluut niets voor. Waar ben je bang voor? Dat is de vraag. In mijn geval heeft het vaak te maken met de angst om ontmaskerd te worden. Het verhaal van de keizer zonder kleren. Misschien heb ik wel helemaal niets te vertellen! Misschien ben ik wel helemaal niet grappig! En wat sta ik hier dan te doen op een podium?”

Dus dat gevoel bevangt je ook weleens tijdens een voorstelling?

“In het bijzonder toen ik ‘War’ speelde, een voorstelling waarvan ik het gevoel had dat ze nog niet helemaal klaar was. Een Nederlandse recensent heeft me in die tijd neergesabeld en dat is hard aangekomen. Ik heb vijftig, zestig voorstellingen gedaan in de overtuiging dat ze absoluut niks voorstelden – zelfs tijdens een staande ovatie of wanneer iedereen plat lag van het lachen.”

Een van de liedjes in je voorstelling heet ‘Ik ben middelbaar’. Levert de nakende middelbare leeftijd nieuwe inzichten op?

“Dat ik tegelijk serieuzer en minder serieus ben. Ik vind het veel makkelijker om mij uit te spreken dan vroeger, en ik ben veel beter geïnformeerd. Ik praat ook makkelijker over emoties, op het podium en ernaast. Daarin ben ik dus serieuzer. Minder serieus als het over zelfoverschatting gaat, het geloof dat je de wereld kunt veroveren.”

Veel mensen van middelbare leeftijd worden rustiger, gezapiger ...

“Er is misschien wel meer rust in mijn hoofd, maar ik ben zeker niet gezapiger. Integendeel: ik denk dat ik meer uitgesproken ben dan vroeger.”

Er zit ook veel relatiehumor in de voorstelling. Maar sinds #MeToo worden er plots vragen gesteld bij de al dan niet seksistische grappen van sommige comedians. Voel jij je daardoor aangesproken?

“Ik vind dat vooral een heel ver-

moeiende redenering. We moeten absoluut afmaken van gasten die hun poten niet kunnen thuishouden en hun macht misbruiken om grenzen te overschrijden. Maar op grappen zou ik geen restricties zetten. Ik ken ook heel weinig vrouwen die ons, comedians, dat kwalijk nemen. Laat comedy alstublieft een vrijhaven blijven waar alles gezegd kan worden. Het is ook een beetje zeveren, even het hogedrukventiel openzetten.”

Dus je kijkt nu niet anders naar Louis C.K., de Amerikaanse comedian die nogal wat grenzen heeft overschreden en daar ook grappen over maakte?

“Louis C.K. heeft een grote fout gemaakt, herhaaldelijk waarschijnlijk, maar zijn excuses klanken mij wel heel oprecht en nederig in de oren, ook al kwamen ze veel te laat. We kunnen in elk geval nadenken over manieren om hier in de toekomst mee om te gaan als samenleving.”

“Nu, en dat is iets heel anders: ik hoop wel dat de veranderde tijdgeest niet tot gevolg heeft dat we geen uitspraken meer mogen doen over de verschillen tussen mannen en vrouwen. In mijn beleving bestaan die namelijk. Een man neerzetten als bruter en een vrouw als emotioneel intelligenter, betekent niet dat je vindt dat elke man of elke vrouw zo in mekaar zit. En daar ontstaat een overgevoeligheid.”

We moeten het nog even over Essers hebben en je engagement voor meer bosbehoud in Vlaanderen. Is het tot dusver al die inspanningen waard geweest?

“Het dossier-Essers zit nu bij de Raad van State, die moet oordelen of de wet gevolgd is. Het boscompensatiefonds is als gevolg van de affaire gedeblokkeerd, maar dat gaat maar om 8 miljoen euro. Daar kun je 150 à 200 hectare bos mee aanplanten, dat is iets. Maar er moet natuurlijk veel meer gebeuren. Er zou een bescherming komen van de waardevolle bossen die zonevreemd liggen. Die is volledig de mist in gegaan doordat minister Schauvliege met een onnauwkeurige kaart heeft gewerkt. Dat heeft veel privé-eigenaars onnodig verontrust. Ik ben benieuwd wie nu de komende jaren nog de moed zal hebben om zich aan dit dossier te wagen. Al die heisa heeft wel iets opgeleverd. Een paar honderd hectaren bos zijn gered waaronder misschien dat van Essers, er is geld vrijgemaakt en we hebben heel veel mensen kunnen sensibiliseren. Dus ja, het is het waard geweest.”

Stelt persoonlijk leed al die maatschappelijke problemen niet in de schaduw?

“Voor mij niet. Ik heb wat minder gewerkt, wat meer thuis gewerkt, maar werken, optreden, was ook een welkome afwisseling. Ik heb veel bewondering gekregen voor mantelzorgers en andere mensen die doorlopend zorg dragen voor anderen. De gezondheidsproblemen van Marjan hebben ons ook sterker gemaakt. Op zich waren ze heel onaangenaam, maar ze samen doorspartelen gaf ook veel voldoening.”

→ ‘Levend en vers’ van Wouter Deprez gaat op 18/1 in première in Capitole, Gent. Daarna op tournee.